

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 240/2025
02.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Ђурица, председника већа, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић, Татјане Миљуш и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог ЈП „Водовод Врање“, Врање, против туженог-противтужиоца ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Врања“ у ликвидацији Врање, Врање, кога заступа Градско правобранилаштво Града Врања, ради утврђења и исплате потраживања, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3931/24 од 04.12.2024. године, у седници одржаној дана 02.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3931/24 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 729/17 од 16.05.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца-противтуженог, па је обавезан тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом исплати износ од 1.586.121,28 динара са законском затезном каматом и то за износе и периоде ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, део тужбеног захтева преко досуђеног износа из става првог до траженог износа од 5.139.366,50 динара, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу на име неосновано наплаћених новчаних средстава (неоснованог обогаћења) исплати на име главног дуга износ од 26.294,40 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2019. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3931/24 од 04.12.2024. године, у ставу првом изреке, делимично је одбијена жалба туженог-противтужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Лесковцу П 729/17 од 16.05.2024. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, наведена првостепена пресуда у преосталом делу је укинута и у том делу се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажног дела другостепене пресуде тужени-противтужилац изјављује ревизију, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима нижестепених судова, тужбени захтев је основан по основу пружених услуга и привремених ситуација, будући да је тужилац извршио своје уговорне обавезе за које тужени није извршио плаћање, те је обавезао туженог применом одредаба члана 454. и члана 518. Закона о облигационим односима да исплати део дуга по привременим ситуацијама и рачунима у укупном износу од 1.586.121,28 динара, која потраживања по налажењу нижестепених судова нису застарела. Висина потраживања утврђена је на основу усаглашеног налаза и мишљења вештака.

Правно питање од општег интереса поводом ког тужени-противтужилац тражи ново тумачење права јесте питање да ли је тужилац преклудирани у остварењу својих потраживања јер тужбу није поднео у складу са одредбом члана 535. став 4. Закона о привредним друштвима. Међутим, из садржине нижестепених одлука не произилази да је ова чињеница цењена супротно одлуци на коју се ревизијом указује. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована другостепена одлука, Врховни суд налази да нема потребе за новим тумачењем права, разматрање правних питања од општег интереса нити правних питања у интересу грађана. О захтеву тужиоца судови су одлучили уз правилну примену материјалног права које је у складу са правним схватањем Врховног суда, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијски наводи којима се анализира утврђено чињенично стање представљају сопствено тумачење ревидента које није од значаја за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У ревизији се указује и на битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред нижестепеним судовима, што такође није дозвољен разлог за примену одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредба члана 485. ЗПП прописује да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба тужиоца у овој правној ствари поднета је 06.07.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 1.586.121,28 динара, а што је на дан подношења тужбе противвредност од 13.164,13 евра.

У конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије. Зато изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Татјана Ђурица, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**